

MANO MIGRACIJOS ISTORIJA

Kiekvienas žmogus kuria savo istoriją: gimimo, gyvenimo, meilės, pažinčių ir kitas. Jų per gyvenimą susikaupia nemažai. Juk kiekviena nauja diena, kaip baltas popieriaus lapas, paruoštas naujai istorijai. Norėčiau pasidalinti savo migracijos istorija, arba kaip Lietuva yra dalis manęs.

Prieš dvidešimt metų mano tėveliai laimėjo “žaliosios kortelės” loteriją. Ši loterija yra prašymo legaliai gyventi JAV procesas. Kasmet išduodama 55,000 “žaliųjų kortelių” žmonėms iš viso pasaulio. Daug kas metų metus bando laimėti ir apie ją svajoja, o mano tėveliams tiesiog pasisekė. Tuomet jie buvo jauni, ką tik baigę studijas ir dalyvavo, nieko nesitikėdami, spontaniškai. Šį laimėjimą jie priėmė kaip galimybę keliauti, pažinti kitas kultūras, sutikti naujus žmones, o Amerika tam ideali, nes čia – kultūrų įvairovė.

Vieną vasaros rytą jie sėdo į lėktuvą ir, perskridę Atlantą, pradėjo naują gyvenimą. Tačiau niekada nepamiršo Lietuvos... Atvirkščiai, meilę Lietuvai, tradicijas, kalbą jie perduoda man. Nors aš gimiau Amerikoje, didžiuojuosi, kad esu lietuvė. Mano kambarį puošia Lietuvos trispalvė vėliava. Kiekvieną vasarą aš atstogauju Lietuvoje ir man seneliai bei giminės parodo daug gražių Lietuvos vietų. Aš mėgstu keliauti po Lietuvą, grožėtis jos gamta.

Užaugusi norėčiau, kad ir mano vaikai mokėtų lietuvių kalbą, lankytų lituanistinę mokyklą, nes tik perduodant kalbą iš kartos į kartą ją galima išlaikyti. Juk lietuvių kalba yra viena seniausių pasaulyje. Palyginus su Amerika, Lietuva – tik mažytis taškelis žemėlapyje. Suprantu, kad daug jos gyventojų dėl įvairių priežasčių emigravo, kaip mano tėveliai, bet tol, kol jie net būdami kitose šalyse išlaikys tradicijas, kalbą, nepamirš istorijos ir mylės Lietuvą, ji gyvuos.

Kiekvieną kartą, kai pati turiu priimti greitus, spontaniškus sprendimus ir nedrįstu, aš prisimenu tėvelių migracijos istoriją. Tai, kad jiems sekėsi, sutiko daug gerų žmonių, aplankė įdomių vietų, man suteikia drąsos. Manau, kad susitikimai, patyrimai, emocijos – visa tai yra netikėtos spontaniško gyvenimo dovanos!

Greta Pavilonytė
9 klasė

Visi, kurie migravo, turi skirtingą savo istoriją. Mano šeimos migravimo istorija prasidėjo prieš 23-ejus metus, 1999-aisiais. Kai mano mama buvo ketvirtame universiteto kurse, ji nusprendė važiuoti į Ameriką pamatyti pasaulio ir užsidirbti pinigų. Ji Lietuvoje susitvarkė migracijos dokumentus pagal studentų mainų programą. Liepos 14-tą dieną mama nuskrido į Niujorką ir pradėjo savo naujo gyvenimo etapą. Iš ten ji nuvažiavo į Čikagą pas pusseserę bei draugę ir ten pradėjo dirbti. Mano tėtis atvažiavo pas mamą lapkričio 6-tą dieną kaip krepšinio treneris su Lietuvos moterų krepšinio komanda. Po visų varžybų tėtis liko su mama ir jie vėliau sukūrė šeimą.

Gyvenimo pradžia Amerikoje buvo ganėtinai sunki. Iki dabar mano tėvai yra persikraustę 9 kartus. Iš pradžių nuomavosi vieną, po to kitą butą, vėliau nusipirko savo kotedžą, po to pasistatė didelį namą, kurį vėliau pardavė ir vėl nuomavosi, galiausiai pirkė mūsų dabartinį namą Lemonte. Darbai atvažiavus taip pat buvo sunkūs. Tėtis negalėjo toliau dirbti krepšinio treneriu. Jis pradėjo darbą statybose. Mama taip pat dirbo sunkiai. Pirmus metus ji prižiūrėjo pagyvenusią moterį, po to pora metų dirbo aukle dienomis, o vakarais važiuodavo į mokslus. Pabai-gusi papildomus mokslus, mama dirbo kompanijoje buhalterė.

Kiekvienais metais tėvai keliavo po Ameriką ir vis kažką naujo pamatydavo. Jie jau yra aplankę 39 valstijas. 5 metus mama su tėčiu neturėjo „žalių kortų“ ir negalėjo grįžti į Lietuvą aplankyti artimųjų. Tai buvo sunkiausias jų gyvenimo etapas. Po to jie laimėjo „žalios kortos“ loterijoje ir po penkerių metų grįžo atostogų į Lietuvą.

Aš gimiau 2008 metais, po ketverių metų gimė mano brolis. Mes kas vasarą skrendame į Lietuvą aplankyti senelių, pusbrolių, puseserių, tetų, dėdžių ir draugų. Aš visada labai laukiu tų susitikimų.

Nors mano tėvai planavo būti Amerikoje tik metus, jie jau čia užsibuvo 23-jus. Nepanašu, kad mes grįšime gyventi į Lietuvą, bet jei taip atsitiktų, man patiktų gyventi ir tenai. Mama visuomet sako, kad mes su broliu esame lietuviai, ne amerikoniai. Gal todėl mus vis taip traukia tenai grįžti...

9 klasė

Aš neturiu savo migracijos istorijos. Kitaip nei mano mama, tėtis ir seneliai – aš gimiau Amerikoje. Tačiau vis dar vadinu save Lietuvaite. Man patinka lietuviškas maistas, domiuosi Lietuvos kultūra bei stengiuosi išlaikyti lietuvių kalbą. Aš didžiuojuosi, kai galvoju apie Lietuvą.

Mano tėtis persikėlė į Ameriką 1994 m., mama – 1999 m. Jie buvo labai jauni ir turėjo patys išsilaikyti vidurinėje mokykloje ir koledže, dirbdami įvairius darbus. Net ir sunkiai dirbdami, kad galėtų gyventi Amerikoje, jie niekada nepamiršo savo lietuviškų šaknų. Taigi, kai gimė mano brolis, sesuo ir aš, mūsų tėvai pasirūpino, kad mes nepamirštume lietuviškų šaknų irgi. Važiuojame į lituanistinę mokyklą ir į lietuvių stovyklas, kalbame lietuviškai namuose ir su draugais lietuviais.

Negaliu patikėti, kad mano tėvai buvo tik keliais metais vyresni už mane, kai paliko savo gimtąją Lietuvą, savo draugus, tėvus ir namus. Amerika jiems atrodė svajonių šalis. Nežinau, ar kada nors pasiryžčiau žengti tokį didelį žingsnį kaip jie. Visada noriu aplankyti Lietuvą, pasimatyti su ten gyvenančia šeima. Kartais pagalvoju apie galimybę ten studijuoti universitete. Manau, kad šis žingsnis būtų lengvesnis nei tas, kurį turėjo padaryti mano tėvai, nes aš ten turiu giminių bei moku lietuviškai. Bet gal tai būtų mano migracijos pradžia. Tačiau net jei aš ir nesikrausčiau į Lietuvą ir ten nestudijuočiau, Lietuva visada bus didelė dalis to, kas aš esu.

Aleksė Alijošius

9 kl

Kai pažvelgiu į savo spintą, matau jos kamputyje kabančią mažą mėlyną suknelę. Šią suknelę gavau tada, kai mano močiutė pirmą kartą atvyko į JAV iš Lietuvos ir ją atsivežė su savimi. Ši tamsiai mėlyna suknelė su balta apdaila kažkada buvo mano mamos, kai jai buvo dveji metukai. Sunku patikėti, kad tai suknei jau daugiau nei keturiasdešimt penkeri metai ir kadaise į ją tilpo mano mama, bet kai ją pamatau, visada prisimenu savo šeimos istoriją.

Mano mama gimė ir užaugo Birštone. Ji turėjo brolių, kuris buvo trejais metais vyresnis už ją. Mano mama dažnai pasakoja apie savo įdomią vaikystę. Negaliu patikėti, kaip jos vaikystė skyrėsi nuo mano. Ji užaugo sovietinėje Lietuvoje ir neturėjo tokių galimybių kaip aš, kartais net sunku tuo patikėti! Nors laikai buvo blogi, mano mama vis tiek išnaudojo visas galimybes ir turi gražių prisiminimų iš to meto. Ji buvo labai protinga ir daug skaitydavo, lankė meno mokyklą, dalyvaudavo šachmatų varžybose. Mano mama buvo protinga ir darbšti mergaitė, ji taip pat buvo energinga ir mėgo išdykauoti. Vasaras ji praleisdavo pas močiutę kaime, o žiemą žaisdavo lauke, kol nušaldavo nosis ir visas veidukas pasidarydavo raudonas. Mano mama persikėlė

į Vilnių mokytis, studijavo chemiją, o baigusi mokslus dirbo chemijos mokytoja ir lavino savo mokinius.

Tuo laikotarpiu Lietuvoje sąlygos buvo ne pačios geriausios, nes mūsų šalis neseniai buvo atgavusi nepriklausomybę nuo SSRS. Mano mama persikėlė į Londoną, ten gyveno vienuolika mėnesių kartu su kitais kambariokais. Po kurio laiko ji sugrįžo į Lietuvą, bet neužilgo išsikraustė gyventi į Ameriką. Mano mama ne bet kur gyveno, bet Las Vegase su savo geriausia drauge. Ji visada pasakoja, kaip jai patiko abu potyriai skirtinguose miestuose, tačiau atėjo laikas įsikurti dar geresnėje vietoje, kur būtų daugiau lietuviškumo. Mano mama persikraustė į Čikagą du tūkstančiai antraisiais metais.

Mano tėtis gimė Panevėžyje, visai kitoje Lietuvos pusėje. Jis užaugo su broliu, kuris buvo už jį ketveriais metais jaunesnis. Mano tėtis taip pat turi labai daug įdomių prisiminimų. Jis buvo išdykėlis ir visą laiką mane prajuokina su savo pasakom. Mane ypač domina tėčio giminės istorija, kadangi žinau, jog mano senelis buvo ištremtas į Sibirą, kai jam buvo tik septyneri metukai. Tėtis man papasakojo senelio išgyvenimo darbo stovyklose istorijas – mane žavi, koks darbštus jis buvo! Laimei, mano senelis sugrįžo į Lietuvą ir net baigė mokslus universitete!

Mano tėtis irgi protingas ir taip pat yra darbštus. Jis labai mėgo žaisti futbolą ir net dabar labai mėgsta žiūrėti varžybas. Jis pradėjo žaisti gana vėlai, bet dėl savo sunkaus darbo ir užsispyrimo sugebėjo tapti geriausiu savo komandoje, kartu būdamas vienas iš jauniausių žaidėjų. Tėtis žaidė futbolą ir mokinosi Vilniuje, vėliau – Kaune. Baigiant universitetą, jo draugas pakvietė jį gyventi kartu su juo Amerikoje. Mano tėtis atvyko į Naująjį Džersį, o vėliau nusprendė persikraustyti į Čikagą. Abu mano tėveliai persikraustė į Čikagą tuo pačiu laiku ir susitiko Marquette parke, tai Čikagos rajonas, žinomas dėl lietuviškumo – ten anksčiau gyveno daug lietuvių.

Kaip keista, kad mano tėvai, gyvenę visiškai skirtingose Lietuvos vietose, nukeliavo tokias įdomias keliones, kad surastų vienas kitą Čikagoje. Kaip keistai susidėlioja gyvenimo įvykiai. Na taip ir aš atėjau į šį gražų pasaulį!

Gerda Lukšys
9 klasė

Aš gimiau Amerikoje, mano tėvas – taip pat. Mano mama gimė Kanadoje ir persikraustė į Ameriką, kai baigė universitetą. Mano tėvų tėvai, mano seneliai, visi gimė Lietuvoje, bet pabėgo iš Lietuvos per Antrąjį pasaulinį karą, kai jie buvo dar vaikai. Kai rusai okupavo Lietuvą, mano proseneliai bijodami, kad jų neišvežtų į Sibirą, pasitraukė iš Lietuvos.

Mano prosenelės šeima iš mamos pusės traukiniu išvyko iš Lietuvos į Jugoslaviją ir ten labai sunkiai gyveno. Naktimis miestas buvo bombarduojamas, trūko maisto ir kitų reikalingų daiktų. Kelios šeimos gyveno kartu viename kambaryje. Prosenelis gavo geresnį darbą ir butą Austrijoje ir traukiniu visi išvažiavo iš Jugoslavijos. Atvykę naktį į Insbruką, sužinojo, kad jiems prižadėtas butas buvo jau užimtas. Tą naktį visa šeima praleido lauke, sušalę ir išalkę. Po kiek laiko mano proseneliai gavo pranešimą iš policijos, kad visos lietuvių šeimos bus grąžintos į Lietuvą kitą dieną. Tą naktį visi pėsčiomis perėjo į Vokietiją. Vokietijoje visi lietuviai gyveno pabėgėlių stovyklose. Ten buvo išduotos maisto kortelės, kadangi maistas buvo normuotas. Prosenelės sesuo dirbo restorane ir parnešdavo papildomo maisto. 1948 metais, gruodžio mėnesį, prosenelio šeima laivu atplaukė į Kanadą, į Halifakso uostą. Plaukė dešimt dienų ir vandenynas buvo labai banguotas, daug keleivių sirgo jūros liga. Traukiniu nuvažiavo į Montrealį, kur jų laukė giminės.

Mano prosenelio šeima iš mamos pusės išvyko iš Lietuvos 1944 metais. Traukiniu pasiekė Vokietiją ir ten sunkiai gyveno pabėgėlių stovyklose, anglų zonoje. Toje stovykloje mano prosenelio sesuo sunkiai susirgo ir numirė. 1948 metais mano prosenelis išplaukė į Kanadą ir gavo darbą ūkyje, Ontario provincijoje. Po metų jis pakvietė visą savo šeimą į Kanadą. Prosenelis atidirbęs dvejus metus pagal reikalavimus persikėlė gyventi į Montrealį.

Romo Jelinsko nuotrauka

Ema Gilvydytė
9 klasė

namuose, kuriuose gyvenome. Atvažiavome į svetimą šalį, kur žmonės kalbėjo kalba, kurios mes su broliu nesupratome. Labai bijojau tų žmonių, kurie ta svetima kalba kalbėjo, todėl apsidžiaugiau, kad Montessori mokyklėlėje „Žiburėlis“, kurią pradėjau lankyti, vaikai kalbėjo lietuviškai. Mano brolis naujoje mokykloje irgi rado mergaites, kurios kalbėjo lietuviškai ir padėdavo jam susikalbėti su naujais mokytojais. Po truputį pratinomės prie visko, kas mums buvo nauja. Mūsų seneliai žiemomis pradėjo atvažiuoti gyventi su mumis, o vasaromis mes važiuodavome į Lietuvą pagyventi su jais ir praleisti laiką su kitais savo giminaičiais. Dabar mūsų gyvenimas vėl dalinasi į dvi dalis. Vasaras leidžiame Lietuvoje, o per mokslo metus gyvename Amerikoje.

Adelė Rauduvė
9 klasė

Buvo Antrojo pasaulinio karo pradžia, Sovietų Sąjunga buvo tik užėmusi Lietuvą. Sovietai planavo išsiųsti visus išsimokslinčius žmones, daktarus, mokytojus, rašytojus į Sibirą. Jie specialiai rinko šiuos žmones, kadangi nenorėjo, kad lietuviai prieštarautų ir sukurtų netvarką.

Mano senelis, Mamulės tėvas, buvo tik baigęs savo daktaro studijas ir buvo sąraše žmonių, kurie turėjo būti išsiųsti į Sibirą. Šeima kuo greičiau pakavosi daiktus, kad galėtų pabėgti. Jie pabėgo arklių traukiamame vežime. Mano močiutė, kurią aš vadinu Mamule, gimė šeimai bėgant iš Lietuvos. Šeima maždaug penkerius metus išgyveno dipukų stovykloje Vokietijoje.

Po kurio laiko mano senelių šeimą pasikvietė gyventi į Ameriką. Jie čia laivu atplaukė maždaug Naujųjų metų laikotarpiu, ir šventės sutiko Rytų pakrantėje. Buvo tik viena problema – ten, kur jie iš pradžios gyveno, neleido imigrantams dirbti pagal savo turimą išsilavinimą. Dėl šios priežasties šeima planavo persikraustyti į Čikagą.

Tuo metu ši valstija palankiau priėmė imigrantus, o Čikagoje gyveno daug lietuvių. Mano močiutei buvo tik kokie šešeri arba septyneri metai, todėl ji labai mažai atsimena savo keliones. Vienas dalykas, kurį Mamulė labai ryškiai prisimena – kaip jinai su mama ir tėveliu gyveno bute. Sakė, kad buto savininkas tik vieną kartą į savaitę įjungdavo šiltą vandenį. Tikrai negaliu įsivaizduoti gyvenimo be šilto vandens. Tame bute nebuvo ir šildymo sistemos. Mamulė pasakoja, kad kas vakarą, kai mama ruošdavo valgi, atidarydavo pečiaus dureles, kad sušildytų kambarį. Uždarydavo duris į virtuvę ir ten smagiai sėdėdavo šilumoje.

Keturios kartos: močiutė Aldona Petkevičiūtė Mažeikienė, mama Onutė Utz Gecevičienė, ir močiutė Marytė Mažeikaitė Utz, ant kurios kelių sėdžiū aš, Veronika Gecevičiūtė. 2008 metai.

Mano nuomone, mes šiomis dienomis labai gerai gyvename. Viskas yra sukurta, kad tik žmonių gyvenimas būtų lengvesnis. Galvoju, jog kartais žmonija apie tai pamiršta ir vis nori daugiau ir daugiau patogumų, bet jie niekada nesustoja pagalvoti, ką ankstesnės kartos žmonės išgyveno, jog šiandien visa tai turėtumėm. Yra dar liūdniau žinoti, kad kitose pasaulio dalyse žmonės ir šiandien taip sunkiai gyvena. Dėl to, aš manau, yra labai svarbu vertinti savo protėvius, nes be jų kovos ir pasiaukojimo mes nebūtume ten, kur šiandien esame. Aš esu be galo dėkinga visiems savo senelių ir tėvų pasirinkimams, kurie mus atvedė iki šios akimirkos. Galėjo tiek daug kas įvykti kitaip, ir aš būčiau visai kitoje pasaulio dalyje su visai kitokiu likimu. Didžiuojuosi būdama Lietuvė, kadangi palyginus mūsų tiek mažai yra pasauly ir mes tikrai esame nuostabiausia tauta su didinga savo istorija ir drąsiais bei darbščiais žmonėmis.

Veronika Gecevičiūtė
9 klasė

Aš esu gimusi Amerikoje ir netgi esu Amerikos pilietė, bet iš tikrųjų aš esu Lietuvė. Mano migracijos istorija prasideda su mano tėčiu, kai jis nusprendė užsiregistruoti dėl „žalios kortelės“ loterijos. Jis su mano mama norėjo apsivesti ir sužinoję, kad mano tėtis laimėjo „žalią kortą“, nusprendė persikraustyti į Ameriką.

Po mano gimimo aš kiekvieną vasarą keliaudavau į Lietuvą ir netgi prieš išmokstant angliškai išmokau kalbėti lietuviškai. Tėveliams labai rūpėjo, kad mokėčiau kalbėti gerai ir lengvai savo gimtąja kalba, todėl jie nusprendė užrašyti mane į lietuvišką mokyklą ir darželį. Tėvai man perdavė ne tik lietuvišką kultūrą, bet ir antrą – lietuvišką šeimą. Aš einu į lietuvišką mokyklą beveik 10 metų. Esu labai dėkinga už savo tėvų pasiryžimą man įskiepyti meilę Lietuvai ir už tai, kad aš esu Lietuvė.

Milena Gračiova
9 klasė

Neįsivaizduoju vasaros be maudynių šaltame Lietuvos ežere, raudonų pievose augančių žemuogių, šokoladinių saulėje tirpsinančių ledų, pasivaikščiojimo Vilniaus gatvėmis. Lietuvoje išsipildo visos mano svajonės, apie ką svajoju visus mokslo metus.

Kiekvieną vasarą mes su tėvais važiuojame į Lietuvą aplankyti giminaičių ir mūsų kaimą. Mano giminės yra išsibarstę po visą Lietuvą. Raseiniuose gyvena močiutė, Kėdainiuose – teta ir dėdė, o Vilniuje – kita močiutė, bet daugiausiai laiko praleidžiu kaime. Kaimas yra mano antri namai. Ten su jaunesniuoju pusbroliu džiaugiuosi visomis akimirkomis, kurias sutalpinu į du vasaros mėnesius. Ryte mes valgome močiutės šviežiai iškeptus blynus su namine uogiene, po to pažaidžiam su šuniuku Rūdžiu. Dieną lekiame pasimaudyti prie ežero, išsimozoti ledais. Grįžtant namo nuo ežero, automobilyje klausomės lietuviškų vasaros hitų. Kai ateina vakaras, tėtis su mano dėde užkuria laužą. Sėdėdami prie laužo kalbamės, dalinamės dienos įspūdžiais, kepame skanias dešreles.

Mano mama yra gimusi ir užaugusi Vilniaus senamiestyje, todėl kitą vasaros dalį aš leidžiu nuostabaus grožio Vilniuje, kuriame yra daug bažnyčių, gražių pastatų ir įvairių renginių. Senamiestyje mėgstame ilgai pasivaikščioti, valgyti kavinėse, stebėtis nepakartojamu Vilniaus grožiu.

Esu dėkinga tėvams ir lietuviškai mokyklai, kad padeda išlaikyti ryšį su Lietuva, jos kultūra ir žmonėmis.

Gabia Judickas
9 klasė

Mano vardas Hugo, man penkiolika metų. Aš esu gimęs Amerikoje, bet mano tėvai gimė Lietuvoje. Aš visą gyvenimą šneku lietuviškai su šeima ir penktadieniais po amerikietiškos mokyklos lankau lietuvišką mokyklą.

Aš turiu visokių lietuviškų simbolių, kai kurie yra dovanoti brangių žmonių Lietuvoje, kuriuos aplankau būdamas ten. Viena jų – mano močiutė Erika. Ji gyvena Kaune. Šią vasarą buvau Kaune ir su ja kartu praleidome daug laiko. Mes ėjome su ja ir mano broliu į Velnų muziejų. Buvo įdomu šnekėtis apie velnius, raganas ir visokias lietuviškas legendas. Išėję iš muziejaus pasivaikšiojome po Laisvės alėją, nusipirkome dideles porcijas labai skanių ledų. Tada močiutė mums nupirko dovanų Akropolyje, brangiausia jų – marškinėliai su Lietuvos vėliava.

Man patiko praleisti laiką su savo brangia močiute, o jos dovanais marškinėliais pasipuošiu per lietuviškas šventes. Močiutė man visa laiką primena, kaip svarbu kalbėti lietuviškai ir kuo daugiau žinoti apie savo kraštą. Ji sako, kad tai yra būtina, nes kitaip negalėsiu mokytis lietuviškai savo vaikų ir nemokėsiu papasakoti savo amerikiečiams draugams, iš kur aš esu.

Hugo Doftartas
10 klasė

Mano tėvai mėgsta keliauti, jie visada iš kelionės namo parsiveža magnetą, kurį uždeda ant šaldytuvo durelių. Ten mes jų turime labai daug, bet vienas jų man yra pats brangiausias. Tai magnetas su Gedimino pilies bokštu.

Kai buvau maža, jis man nebuvo kuo nors išskirtinis, bet kai prieš keletą metų su šeima nusukridome į Lietuvą ir būdama Vilniuje pamaciau Gedimino pilies bokštą, šis magnetas man tapo pačiu brangiausiu. Turėdama jį aš įsivaizduoju, kad mūsų namuose yra dalelė Lietuvos. O žiūrėdama į jame pavaizduotą Gedimino bokštą vis svajoju, kada jį vėl galėsiu pamatyti tikrovėje. Svajoju pamatyti ne tik jį, bet ir daugybę kitų gražių Lietuvos vietų. Tikiuosi, mano svajonė išsipildys greitai...

Taja Ligeika
10 klasė

Mano tėvai yra imigrantai, jie į Ameriką atskrido iš Lietuvos. Aš gimiau Amerikoje, tačiau nuo pat mažens daug girdėjau apie Lietuvą ir esu ten ne kartą buvusi.

Man Lietuva asocijuojasi su gintaru ir Baltijos jūra, kuri į krantą išmeta mažus gintaro gabalėlius. Kai buvau Palangoje, ten nusipirkau pakabuką su gintaru, jis buvo geltonos spalvos su vabaliuku viduje. Šį pakabuką ne-

šioju nuolatos. Palangoje buvau Gintaro muziejuje, kur man labai patiko. Ten pamačiau daug įspūdingų iš gintaro padarytų daiktų, papuošalų. Man labai patinka legenda apie Jūrą ir Kastytį, kuri paaiškina mums, iš kur atsirado gintaras Baltijos jūroje.

Man ir mano šeimai gintaras yra labai brangus, turbūt brangesnis ir už auksą ar perlus. Vėl svajoju nuskrist į Lietuvą ir pabūti prie jūros Palangoje – gal šį kartą pasiseks rasti gražų gintaro gabalėlį...

Sylvia Masilionis
10 klasė

Mano migracijos istorija yra šiek tiek kitokia. Aš niekada negyvenau Lietuvoje, aš gimiau ir augau Amerikoje, bet vis tiek visada jaučiuosi, lyg dalelė manęs būtų likusi Lietuvoje.

Mano tėveliai atvyko į Ameriką prieš 20 metų, nes norėjo pamatyti pasaulį ir išbandyti naujas galimybes. Jie gyvendami Amerikoje niekada neprarado ryšio su Lietuva. Kai aš gimiau, visada namuose girdėjau lietuvių kalbą, lankiau lietuvišką mokyklą, švenčiau lietuviškas šventes ir turiu daugybę lietuvių draugų.

Labai daug mano lietuviškų šaknų man davė mano seneliai, man tikrai gimus jie abu atskrido į Ameriką padėti mane auginti. Jie man sekavo lietuviškas pasakas, gamino lietuvišką maistą ir žaisdavo su manimi lietuviškus žaidimus.

Kiekvienais metais skrisdama į Lietuvą, vaikščiodama po Lietuvos miestus ir miestelius, leisdamą laiką su mano pusbroliais ir puse-serėmis aš jaučiuosi esanti tikra lietuvaitė. Mano tėveliai man visada pasakoja juokingus prisiminimus, kaip aš būdama maža vadindavau save lietuviete ir prašiau mane vežti atgal į Lietuvą. Taigi nuo mažens aš visada žinojau, kad esu tikra lietuvė ir kad dalelė manęs visada bus Lietuvoje.

Gabija Bičkutė
10 klasė